

[Aksel Larsen.]

ringen repræsenterer, saa er det for os det bedste Bevis paa, at Gæringen i Arbejdermasserne vokser sig stadig større, at Kosselen paa Lærfødder vakler, at det Tidspunkt kommer, hvor den danske Arbejderklasses Flertal bryder igennem de Barriærer, man har søgt at rejse paa Klassekampens Vej, og atter gennem Indsats af sin samlede organisatoriske og solidariske Styrke tilkæmper sig forbedrede Forhold, selv om det ogsaa skal gaa ud over nogle Kapitalister og nogle Industriherrer.

Thomsen: Naar en Bedrift eller Forretning ikke gaar tilfredsstillende, saa spørger den, hvem Ansvarret paahviler, uvilkaarlig sig selv, hvad Aarsagen kan være; han foretager en Statusopgørelse, undersøger, om der er disponeret rigtigt o. s. v. Noget tilsvarende gør forhaabentlig den samvittighedsfulde Politiker, hvis det Arbejde, han har Medansvaret for, ikke har ført til et gunstigt Resultat. Den kloge Forretningsmand og den Metode, han anvender, vil sikkert være et godt Forbillede for Lovgivningsmagten, naar vi efter Afslutningen af en Samling, der ikke var Regering og Rigsdag til Ære — det er der jo for øvrigt Enighed om —, staar og skal begynde paa et politisk nyt Aar. Mon ikke det vil være formaalstjenligt, forinden alt igen gaar sin skæve Gang efter den gamle Recept, at finde ud af, hvor den egentlige Aarsag til Rigsdagsarbejdets kummerlige Resultat ligger?

Hvis det er muligt at paavise, hvilke Brister den store Forretning, der hedder Danmark, lider under, saa maa virkelig vi, der er betroet saa vigtig og ærefuld en Opgave som den at være Medlemmer af Folketinget, lægge en redelig Vilje for Dagen til at rette det, som er galt.

Det politiske Arbejdes Anseelse er paa Retur, ved vi, og ogsaa Aarsagen dertil bør findes. Skyldes det Arbejdsmetoden, eller foregaar ikke alt saa aabent og ærligt, som det bør, for at Vælgerne kan være trygge ved til Dels at betro Lovgivningsmagten deres timelige Velfærd? For derom er der i hvert Fald ingen Tvivl: Prisen paa næsten alt er i høj Grad afhængig af det politiske Arbejde.

Det forekommer mig, at den Maade, som Regeringens Hovedordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, lægger ud paa med faktisk at lave det hele til Grin, er beskæmmende for Rigsdagen. Det staar i hvert Fald yderst slet til den økonomisk set alvorlige Situation, som præger store

Dele af Erhvervslivet og de mange ulykkelige Hjem, der i Dag paa Grund af Regeringens Evneløshed ikke ser nogen Udvej.

Ja, Politik sætter sit Stempel, ikke alene paa Økonomien, men er tillige en afgørende Faktor paa næsten alle Omraader. Netop fordi den oplyste Vælger er klar over, at som Politik saa Kaar, følger han Rigsdagens Arbejde med saa levende en Interesse, og derfor harmes han, naar han ser, at man tager det saa overfladisk som f. Eks. Regeringens Ordfører.

Forinden en nærmere Undersøgelse paa-begyndes, vil det sikkert, selv om det maaske skulde synes overflødigt, være nyttigt at faa klaret, hvad Formaalet med Lovgivningsarbejdet i Grunden er. Paa det Spørgsmaal kan der naturligvis gives lange og vidtløftige Forklaringer, men mon ikke det kan udtrykkes kort ved at sige: Formaalet er, økonomisk set, at skabe de bedste mulige Betingelser for Frembringelse af Værdier og dernæst at fordele Byrder og Goder paa en saadan Maade, at den enkelte Borger i Samfundet faar en Løn, der staar i et rimeligt Forhold til vedkommendes samfundsnyttige Indsats?

Hvordan er nu den Opgave røgtet i Aaret og i Aarene, der gik? Skal man regne med den Dom, som Pressen har fældet, bliver Karakteren jo nærmest mdl; saa at sige alle er i Virkeligheden utilfredse, og desværre med god Grund, bl. a. fordi de værdiskabende Erhverv, i hvert Fald Hovederhvervet, det ene Aar efter det andet arbejder med Underskud. Tiden tillader ikke at foretage omstændelige Undersøgelser, og jeg skal derfor nøjes med at fremdrage nogle faa Eksempler, som er karakteristiske for den almindelige Tendens med Hensyn til Fordelingen.

Saadanne Tidens Tegn falder man over næsten hver Gang, man læser en Avis — et Dagblad er jo et ganske godt Spejl for Dagliglivets Foreteelser. Tag et Hovedstadsblad, og man vil ikke sjælden, tilmed paa fremtrædende Plads, finde Beretninger om, hvordan Dansen om Guldkalven stadig gaar storartet. Man ser Beretninger om Kursstigninger paa Børsen, der i et Aar naar op til 600 Mill. Kr. Eller læs en Artikel med Overskriften: Nationalbanken giver igen i Aar 8 pCt. i Udbytte. Eller: Dansmidth Trust har forøget sine Værdier med over 1 Mill. Kr. Det ser jo meget opløftende ud, og foreløbig kan vi altsaa trøste os med, at i alt Fald en Del ærede, sandsynligvis meget ærede, Medborgere sikkert har faaet, hvad der kan tilkomme dem — og lidt til.

Medaillen har desværre en anden Side, der i Regelen vender bort fra Offentligheden,